

munerne selv maa afholde Udgifterne ved Fattigvæsenet. Det er rigtigt, men er det samfundsmæssigt set forsvarlig Økonomi? Man kunde anføre, at ogsaa Invalideloven har faste Takster, men de er betydelig højere, oppe paa 800 Kr. og, hvis det drejer sig om et Ægtepar, 1 200 Kr. om Aaret. Dertil kommer, at dette Ægtepar eller i det hele taget alle, der faar Understøttelse efter Invalideloven, ikke er udelukket fra at faa Hjælp gennem den øvrige sociale Lovgivning. Altsaa, en Familie, der faar 1 200 Kr. om Aaret efter Invalideloven, vil, hvis den trænger, kunne faa mere Hjælp gennem Hjælpekassen, det kan de gamle ikke faa, der findes overhovedet ingen Lov, som saa kategorisk køber sig fri for dette sociale Krav med et saa lille Beløb som det, der ydes gennem Aldersrenteloven. Lad mig nævne et andet Eksempel, En Kvinde, der bor i en Provinsby, har en lille Lejlighed, for hvilken hun betaler 200 Kr., Brændsel og Lys koster hende 100 Kr., det bliver 300 Kr.; hun faar 462 Kr., saa det vil sige, at naar hun har Brændsel og Husleje betalt, har hun 162 Kr. til at leve for og intet som helst mere, det skal hun føde og klæde sig for — hun er fuldstændig arbejdsudygtig. Hvor skal hun gaa hen? Til det offentlige Fattigvæsen! Konsekvent henviser Loven til Fattigvæsenet. Og endnu langt værre stiller det sig, hvis det er et Ægtepar, der er Tale om, saaledes som jeg for et Øjeblik siden nævnte.

Hvis denne Lov føres ud i Livet, vil den derfor betyde en fuldstændig Revolution af de gamles Kaar, og jeg finder det derfor højst paakrævet, at den højtærede Indenrigsminister, endnu forinden Loven føres ud i Livet, søger at ændre den ved at foreslaa en Ændring om Adgang for disse gamle Mennesker til ad anden Vej at faa deres Understøttelse suppleret. Det kan naturligvis ske ved at forhøje Taksterne, men det kan ogsaa ske ved at tage Folkeetingets Affattelse af „Svækkelsesparagraffen“. Da Lovforslaget i sin Tid blev oversendt til det andet høje Ting, fandtes der i Virkeligheden i denne Paragraf et Værn imod, at de gamle nogen Sinde skulde henvises til Fattigvæsenet, men det andet høje Ting skyndte sig at faa Svækkelsesparagraffen lavet om, saaledes at de daarligere Forhold, jeg her har skildret, i Virkeligheden vil indtræde, saa snart Loven træder i Kraft. Det er nemlig en Kendsgerning, at de fleste i Øjeblikket faar mere efter den nuværende Lov; end de vil faa efter den nye, og tror man da virkelig, at Kommunalbestyrelserne er saa letsindige, at de

giver deres gamle betydelig mere end nødvendigt? Naturligvis vil ingen Kommunalbestyrelse bære sig ad paa den Maade, men det er jo Gang paa Gang af Talere her i Tinget paavist, at de nuværende Understøttelser er større baade i Byerne og i mange Landkommuner. Jeg var saa uheldig forleden Aften at nævne de Understøttelser, som de ugifte i Vejle By faar, og det gjorde et dybt Indtryk paa den højtærede Indenrigsminister. Det behøver naturligvis ikke at betyde, at det var, fordi disse Understøttelser var for høje, det kan ogsaa betyde, at den højtærede Minister kender alt for lidt til Livets virkelige Forhold. Den højtærede Minister lod sig i den Grad henrive, at han kom med en Bemærkning om, at Vejle maatte lære at tage Skeen i den anden Haand. Ja, det lød jo som en Trusel, men det har den højtærede Minister naturligvis ikke tilsigtet; man straffer ikke Kommuner, fordi de er for humane; det vilde ogsaa være den sorteste Utaknemmelighed af den højtærede Indenrigsminister, hvis Ministertaburet blev reddet forleden netop ved, at Vejle By tilførte Ministeriet frisk Blod. Jeg tror neppe, at den højtærede Handelsminister har tænkt sig, at det skulde blive Belønningen, fordi han saa opofrende ilede til, da Indenrigsministeren var ved at vakle, og støttede ham.

Paa Landet ligger Forholdene jo meget forskelligt, men mange Steder er Sogneraadene dog saa humane, at Understøttelserne i Virkeligheden er kommet betydeligt op, saaledes at der ogsaa paa Landet findes adskillige Kommuner, hvor de gamle kommer til at afgive ikke saa smaa Beløb. Der er saaledes en østjydsk Landkommune med 15 ugifte Personer; for de 5 af disse gør der sig særlige Forhold gældende, Livrente, Aftægt o. s. v., som bevirker, at man i og for sig ikke kan regne med dem her. De øvrige 10 oppebærer fra 520 til 990 Kr., i alt har de 6 740 Kr. Efter den nye Lov vil de faa 3 720 Kr., altsaa 3 020 Kr. mindre. 3 020 Kr. vil altsaa denne Landkommune spare, naar den nye Lov træder i Kraft, for saavidt man ikke vil yde de gamle de $\frac{4}{5}$, som Loven tillader. Og selv om man anvendte den af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen fremsatte Fortolkning om at yde 25 pCt. Tillæg, vil dette Tillæg kun udgøre 930 Kr., saa Kommunen vil endda kunne spare 2 090 Kr. Og hvem er det, man sparer disse Penge paa? Det er de gamle, det er dem, der skal af med dem. Sammen med disse Oplysninger fra denne Landkommune fulgte der et Brev til mig; med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse følgende Linier deraf: